

Mưa Mới Hai Ngày Thôi

Mưa mới hai ngày thôi / mà giống y Đà Lạt. Mưa làm tim muốn nát. Mưa nhỏ, nhẹ, lê thê...đuổi theo đàn thiên di / nương đường cho buốt giá...Những cây thông muốn ngã / rồi lại vút lên trời / không chỗ nào là nơi / chúng nhìn thấy được nắng...

Mưa nhẹ nhàng, thềm lặng. Đường vắng đến buồn tênh. Tôi bùm tai muốn quên / mưa một thời Đà Lạt / người trong mưa vẫn hát "Ai Lên Xứ Hoa Đào...". Phải chi mưa rì rào, mưa thì thào êm ái, mùa Xuân mùa con gái, hoa Đào nở mưa bay...

Đà Lạt mùa Xuân này / không còn nhiều hoa nữa. Tất cả hoa đã nở / chào mừng đêm Chúa về. Sau đó, mưa lê thê. Sau đó...còn tháng Chạp! Lịch Âm còn thao thức. Hoa nở còn...huơng mưa! Tháng Giêng sẽ đi qua / những con đường phố bụi. Đà Lạt tôi chìm nổi. Quê Hương tôi nổi chìm...

Tôi nghĩ bàn tay em / bùm mưa và ném khắp. Tôi cuối trời, cuối đất / mưa tại vì em chẳng? Này khuôn mặt vàng trắng / có lem chằng, ngược thử / cho anh hôn đi nhỏ / cho anh nâng tóc mưa...cho anh xong bài thơ / gửi về cho em giấu / như cho người ở đậu . mà không báo không trình...

*

Mưa. Không mưa thành linh / sao tôi buồn bất chợt? Đàn thiên di thưa thớt, chim trốn mùa tuyết băng...Tôi trốn hoài Việt Nam! Nhớ ơi là Đà Lạt! Nhớ ơi là tiếng hát "Ai lên xứ hoa đào...". Rồi, ai đang ra vào? Ai vào, ra, ngơ ngẩn? Thèm chớ một ngày nắng / ngó phấn thông vàng bay...

Thèm quá một ngày nắng ngó phấn thông vàng bay...

Trần Vấn Lệ